

Arrest

nr. 268 797 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen als minderjarige België binnengekomen op 26 september 2019. Verzoekers moeder en stiefvader dienden een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 253 593 van 28 april 2021 worden hen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoeker dient als meerderjarige op 31 mei 2021 een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 22 oktober 2021.

1.4. Op 30 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 2003 te San Salvador. Toen u twee jaar oud was werd uw vader J.(...) C.(...) V.(...) G.(...) vermoord door de bende MS in San Jacinto omdat ze wilden dat hij zich aansloot bij de bende. U woonde samen met uw moeder, K.(...) Y.(...) A.(...) F.(...) (O.V. xxx; CG xxx) en stiefvader N.(...) G.(...) M.(...) C.(...) (O.V. xxx; CG xxx) in de kolonie Miraflores, condominio Flor de Maria, huisnummer xx. U ging naar de school C.(...) E.(...) D.(...) H.(...) R.(...) A.(...) in San Jacinto.

Op 14 juni 2019 werd u benaderd door twee bendeleden van de MS13 toen u de school had verlaten. De bendeleden eisten dat u deel werd van de bende en voor hen als drugskoerier of postvatter ging werken. Ze dreigden u en uw familie te vermoorden indien u niet zou doen wat ze van u vroegen. U nam de bus naar huis en toen uw mama 's avonds thuiskwam vertelde u haar wat er was gebeurd. U ging hierna niet langer naar school, bleef thuis maar ging soms wel nog naar de winkel om boodschappen te doen. Zo ook op 11 augustus 2019 toen u benaderd werd door twee bendeleden op een motor. Een van hen vroeg u of u ondertussen klaar was om de bende te vervoegen en bedreigde u met een mes. U keerde na het doen van de boodschappen terug naar huis en vertelde alles aan uw moeder. Zij sprak met uw grootmoeder en u bleef vervolgens bij haar tot aan uw vertrek. Uw moeder verbleef ondertussen bij een vriendin en uw stiefvader verbleef bij zijn moeder.

Jullie verlieten El Salvador op 25 september 2019, vlogen via Panama en Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 26 september 2019. Uw moeder en stiefvader dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019. Het CGVS nam op 28 augustus 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde feiten. Uw moeder en stiefvader tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 253593 op 28 april 2021. Op 31 mei 2021 diende u een eigen verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder en stiefvader dienden op 11 juni 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 2 augustus 2021 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat zij geen nieuwe elementen aanhaalden die een nood aan internationale bescherming aanzienlijke groter maakten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, twee schoolkaarten, de overlijdensakte van uw vader en nieuwsberichten over de situatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun

economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw moeder, K.(...) Y.(...) A.(...) F.(...) (O.V. xxx; CG xxx), namelijk dat zij vreest dat u gedood zal worden door bendeleden van de MS die u wilden rekruteren. Het verzoek van uw moeder werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze beweerdde bedreigingen door de bende MS en een houding die niet in overeenstemming was met jullie beweerdde vrees. Deze beslissing werd door de RvV op 28 april 2021 bevestigd. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op volgende motieven:

“U stelt dat bendeleden van de MS B.(...) wilden rekruteren. Wanneer u tot vijf keer toe gevraagd wordt hoe B.(...) zich dan precies moest aansluiten bij de bende, slaagt u er niet in om een concreet antwoord te geven. Een eerste maal beweert u de vraag niet te begrijpen (CGVS, p. 22). Wanneer de vraag u verduidelijkt wordt, komt u niet verder dan in algemene termen een inlijvingsritueel van de MS te beschrijven (CGVS, p. 22). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u de vraag nogmaals gesteld, maar kan u enkel zeggen dat de bendeleden het een keer komen vragen en dat de tweede keer een waarschuwing is (CGVS, p. 24). De vraag wordt u nogmaals herhaald, waarop u weer in algemeenheden vervalt door te stellen dat bendeleden kinderen uitzoeken, hen slaan en zo het kind lid maken (CGVS, p. 24). Wanneer u nog eens een laatste maal wordt gevraagd wat B.(...) had moeten doen in het geval hij ‘ja’ had gezegd tegen de bendeleden, antwoordt u nog eens naast de kwestie dat kinderen die zich aansluiten naar school blijven gaan om meer kinderen te lokken (CGVS, p. 25). Dat u op geen enkel moment concreet weet uit te leggen welke stappen B.(...) precies had moeten ondernemen om zich aan te sluiten bij de bende MS, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen. Er kan immers van u verwacht worden dat, indien de bendeleden uw zoon werkelijk viseerden, u ook kan concretiseren hoe hij zich had moeten aansluiten.

Verder verklaart u dat B.(...) sinds 14 juni thuis bleef (CGVS, p. 21). Toch verliet hij op 11 augustus het huis om naar de winkel te gaan. Gevraagd of dit dan niet gevaarlijk was, ontwijkt u eerst de vraag door te stellen dat hij niet vaak naar de winkel ging, en zegt u vervolgens dat de winkel helemaal niet ver was (CGVS, p. 23). Dat u toch B.(...) naar de winkel liet gaan, terwijl u thuis was (CGVS, p. 21), komt niet overeen met de beweerdde vrees die u al had voor uw zoon. Dat de bendeleden B.(...) net op dat moment weten terug te vinden en hem lastigvallen is bovendien uitermate vreemd. Het eerste incident gebeurde namelijk in een andere wijk, in de buurt van zijn school op 25 minuten van waar u woonde (CGVS, p. 15). Bovendien had u eerder verklaard dat B.(...) de bendeleden al in de buurt van zijn school had gezien, maar nog nooit in de buurt van waar jullie woonden (CGVS, p. 22). Ook de verklaringen over de locatie van de winkel waar B.(...) naar toe ging op 11 augustus stroken niet met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde. U verkondigde er namelijk dat B.(...) naar de winkel ging op de plek waar jullie woonden, hij moest zelfs de straat niet op (DVZ, vragenlijst 11 december 2019, p. 2 punt 5). Bij het CGVS geeft u echter te kennen dat als u iets kleins nodig had, u naar een kleine winkel kon gaan op vier à zeven minuten van uw huis, niet gelegen in uw straat, maar wel in de buurt (CGVS, p. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd om meer uitleg te geven over deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u simpelweg dat dit ‘niet klopt’ (CGVS, p. 26). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd hoe het komt dat er bij DVZ staat dat uw zoon de straat niet op moest, poneert u dat u vermoedt dat het om een vertaalfout gaat (CGVS, p. 26). Deze uitleg is echter onafdoende gezien u al eerder aan het CGVS verklaarde dat het interview bij DVZ goed verlopen was, u de tolk goed begreep en de tolk ook alles begreep wat u probeerde te zeggen (CGVS, p. 2).

Bovendien rijzen er vragen over uw houding die uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel trekken. Zo besloot u al op 14 juni 2019 om El Salvador te verlaten (CGVS, p. 14). Uw partner boekte uw vliegtickets naar België op 17 juni 2019, maar u verliet El Salvador pas effectief op 25 september 2019, meer dan drie maanden later (CGVS, p. 17). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw levens zou vrezen, kan er toch van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk uw land verlaat. Gevraagd aan uw partner waarom u pas op 25 september 2019 El Salvador verliet, antwoordt hij naast de kwestie dat B.(...) de eerste keer bedreigd werd op 14 juni, dat u dan de tickets kocht, dat B.(...) een tweede keer bedreigd werd op 11 augustus en hij vervolgens naar zijn oma ging (CGVS 19/23606, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt of u dan niet eerder kon vertrekken, antwoordt hij dat dit wel kon, maar dat de tickets dan duurder waren (CGVS 19/23606, p. 14). Deze poging tot verschoning is uitermate zwak, gezien u ook nog een vierde ticket kocht voor uw zoon, C.(...) D.(...), die niet mee wou komen naar België (CGVS, p. 17), en gezien uw partner in de tussentijd ook nog een reis naar Guatemala maakte met zijn familie op 7 en 8 september waarvoor hij 600 dollar betaalde (CGVS 19/23606, p. 16). Verder bleven u en uw partner gewoonweg verder werken in die periode, respectievelijk tot 13 september 2019 en 31 augustus 2019 (CGVS, p. 14, 16), dat terwijl uw beweerd vrees u er al had toe aangezet uw vertrek uit El Salvador te plannen en de bendeleden zogezegd in uw wijk waren geweest. Dat u af en toe na het werk naar een vriendin ging en uw partner naar zijn familie om niet te lang op het appartement te moeten zitten, is bezwaarlijk een voorzorgsmaatregel te noemen gezien u beide wel nog terugging naar het appartement (CGVS, p. 21 -25).

Zelfs als B.(...) effectief benaderd is door leden van de bende MS, gebeurde dit iedere keer zonder geweld en lieten ze, ondanks de bedreigingen, B.(...) telkens vertrekken (CGVS, p. 23). Wat betreft de beweerd vrees die u hier afleidt voor uzelf en uw partner, moet erop worden gewezen dat ook al zouden de bendeleden het dreigement tegen B.(...) geuit hebben om zijn ouders te vermoorden, ze noch u, noch uw huidige partner hebben benaderd.

Wat betreft de moord op uw partner J.(...) C.(...) door de MS in 2005, moet er eerst op gewezen worden dat u niet verder komt dan blote beweringen. De overlijdensakte die u neerlegt toont enkel dat uw partner overleden is en de oorzaak van zijn overlijden, maar zegt niets over de daders. Zelfs indien uw partner daadwerkelijk is vermoord door bendeleden van de MS, dan nog stelt u dat u zelf geen persoonlijke problemen heeft gehad (CGVS, p. 12, 26). Bovendien woonde u nog in dezelfde wijk tot 2017, twaalf jaar na de dood van J.(...) C.(...). Dat u naar Colonia Miraflores zou zijn verhuisd omwille van de dood van J.(...) C.(...) (CGVS, p. 28), komt niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u bent verhuisd om samen te wonen met uw huidige partner (CGVS, p. 11). De vrees die u uit de dood van J.(...) C.(...) afleidt voor uw zoon B.(...), dat hij omwille van zijn vader wordt gevisieerd (CGVS, p. 27), is onwaarschijnlijk gezien hij tot 2019 in de wijk naar school ging (CGVS, p. 15) en ook uw andere zoon momenteel nog in Barrio San Jacinto woont zonder problemen met de bende (CGVS, p. 4-5).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen maar van lokale aard waren. B.(...) woonde van 11 augustus 2019 tot uw vertrek op 25 september 2019 in bij zijn grootouders in Residentie L.(...) C.(...) te Santa Tecla (CGVS, p. 25), waar hij geen problemen meer kende met de bendes (CGVS, p. 24). Wat betreft uw verkondigingen dat uw zoon er niet naar buitenkwam (CGVS, p. 24), moet er op gewezen worden dat een beperkte bewegingsvrijheid op zich niet voldoende is om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw beweerd problemen van lokale aard waren.

Wat betreft de diefstal bij u thuis in 2000 in San Marcos, kan u niet zeggen wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 27). U verhuisde bovendien in 2001 naar Barrio San Jacinto (CGVS, p. 11), waar u sinds 2005 geen problemen meer had (cfr. Supra). Wat betreft de twee overvallen op de bus, verklaart u zelf dat u dat u de daders, zowel van de eerste als tweede overval, niet meer hebt teruggezien (CGVS, p. 14). U bleef bovendien nog op dezelfde locatie werken zonder verdere problemen (CGVS, p. 12-13). U liet overigens na om deze incidenten te vermelden bij DVZ. Bijgevolg kunnen ook deze elementen bezwaarlijk dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde vast te stellen.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat u reisde via Panama en Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning dat u geen tijd had en dat u uw tickets voor België al gekocht had (CGVS, p. 17) is onafdoende. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Verder zijn ook uw eigen verklaringen over uw gedrag na 14 juni 2019 uitermate vreemd. Zo beweert u wel gestopt te zijn met naar school te gaan nadat u zou zijn aangesproken door twee bendeleden, maar zou u toch nog éénmaal of zelfs tweemaal per dag naar de winkel zijn geweest (CGVS, p. 10). Dat u

enerzijds zou stoppen met naar school gaan omwille van de bedreigingen van de bende MS13, maar anderzijds wel nog zo frequent naar de winkel ging, kan niet overtuigen, gezien u zelf ook verklaart dat er in de buurt waar u woonde ook bendeleden van de MS13 aanwezig zijn (CGVS, p. 8). Bovendien zijn deze verklaringen ook tegenstrijdig met de verklaringen van uw stiefvader. Volgens hem zou u namelijk na 14 juni 2019 thuis opgesloten hebben gezeten en het huis niet meer hebben verlaten tot 11 augustus 2019 omdat zij u verboden naar buiten te gaan (CGVS 19/23606, p. 17, 19). U stelt nochtans dat uw ouders op de hoogte waren dat u naar de winkel ging (CGVS, p. 11). Deze verklaringen doen bijgevolg nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat waar uw advocaat van oordeel is dat er niet zomaar kan worden verwezen naar de beslissing de het CGVS nam ten aanzien van uw moeder en stiefvader, u zelf verklaart dat er geen zaken zijn die u niet hebt verteld aan uw ouders (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat de verwijzing naar de beslissing van uw moeder geheel terecht is.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort en studentenkaart hebben louter betrekking op uw identiteit en schoolloopbaan, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De nieuwsberichten die u neerlegt hebben louter betrekking op de algemene situatie in El Salvador, maar bevatten geen informatie over uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 3).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden gedood door bendeleden van de bende MS die hem poogden te rekruteren als drugskoerier of “postvatter” en waarop hij niet inging.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) uit verzoekers asielrelaas blijkt dat hij zijn verzoek baseert op de motieven die werden ingeroepen door zijn moeder, namelijk dat zij vreest dat verzoeker gedood zal worden door bendeleden van de MS die hem wilden rekruteren. Het verzoek van verzoekers moeder werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de beweerdde bedreigingen door de bende MS en een houding die niet in overeenstemming was met de beweerdde vrees. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd op 28 april 2021 en is gebaseerd op volgende motieven:

(a) verzoekers moeder slaagt er niet in om een concreet antwoord te geven op de vraag op welke wijze verzoeker zich dan precies moest aansluiten bij de bende MS, (b) hoewel verzoekers moeder verklaarde dat verzoeker sinds 14 juni thuis bleef, verliet hij op 11 augustus alsnog het huis om naar de winkel te gaan en het gegeven dat zij verzoeker naar de winkel liet gaan terwijl zij zelf thuis was komt niet overeen met de beweerdde vrees die zij al had voor haar zoon; dat de bendeleden verzoeker net op dat ogenblik weten terug te vinden en hem lastigvallen is bovendien uitermate vreemd; alsook stroken de verklaringen van verzoekers moeder op het CGVS over de locatie van de winkel waar verzoeker naartoe ging op 11 augustus niet met wat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde, (c) de houding van verzoekers moeder, waarbij zij ruim 3 maanden na de beslissing om het land te verlaten pas daadwerkelijk El Salvador verliet met haar gezin en de vaststelling dat zij en haar partner bleven verder werken in deze periode, is niet verzoekenbaar met de door haar voorgehouden vrees, (d) zelfs als verzoeker effectief benaderd is door leden van de bende MS, moet worden vastgesteld dat dit iedere keer zonder geweld gebeurde en lieten ze verzoeker telkens vertrekken; wat betreft de beweerdde vrees die de moeder van verzoeker hieruit afleidt voor haarzelf en haar partner, moet erop worden gewezen dat ook al zouden de bendeleden het dreigement tegen verzoeker hebben geuit om zijn ouders te vermoorden, ze noch verzoekers moeder, noch haar huidige partner hebben benaderd, (e) wat betreft de moord op J. C. (de vroegere partner van verzoekers moeder) door de MS in 2005 moet er eerst op worden gewezen dat zij niet verder komt dan blote beweringen en zij zelf verklaart dat zij geen persoonlijke problemen heeft gehad. Bovendien woonde zij nog in dezelfde wijk tot 2017, zodat haar verklaring dat zij naar Colonia Miraflores zou zijn verhuisd omwille van de dood van J. C. niet kan overtuigen. De vrees die verzoekers moeder uit de dood van J. C. afleidt voor haar zoon – dat hij omwille van zijn vader wordt gevisieerd – is onwaarschijnlijk gezien hij tot 2019 in de wijk naar school ging en ook haar andere zoon momenteel nog in Barrio San Jacinto woont zonder problemen met de bende, (f) verder blijkt uit de verklaringen van verzoekers moeder dat de problemen van lokale aard waren waar verzoeker van 11 augustus 2019 tot het vertrek op 25 september 2019 bij zijn grootouders verbleef te Santa Tecla waar hij geen problemen meer kende met de bendes en in dit verband moet

erop worden gewezen dat een beperkte bewegingsvrijheid op zich niet voldoende is om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd, (g) wat betreft de diefstal in 2000 in de woning in San Marcos kan verzoekers moeder niet zeggen wie verantwoordelijk was, verhuisde zij bovendien in 2001 naar Barrio San Jacinto waar zij tot 2005 geen problemen heeft gehad; wat betreft de twee overvallen op de bus verklaart de moeder van verzoekster zelf dat zij de daders niet meer heeft teruggezien, zij bleef bovendien op dezelfde locatie werken zonder verdere problemen; verzoekster liet bovendien na om deze incidenten bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, (h) verzoeksters gezin reisde via Panama en Spanje naar België maar deden in Spanje geen verzoek om internationale bescherming;

(iii) verzoekers eigen verklaringen over zijn gedrag na 14 juni 2019 zijn verder uitermate vreemd waar hij enerzijds beweert te stoppen met naar school gaan omwille van de bedreigingen van de bende MS13, maar anderzijds verklaart nog wel eenmaal of zelfs tweemaal per dag naar de winkel te zijn gegaan. Bovendien zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen van zijn stiefvader, die aangeeft dat zij verzoeker verboden hadden om buiten te komen na 14 juni, terwijl verzoeker aangeeft dat zijn ouders op de hoogte waren van het feit dat hij naar de winkel ging;

(iv) in zoverre verzoekers advocaat van oordeel is dat er niet zomaar kan worden verwezen naar de beslissing van het CGVS in hoofde van verzoekers moeder en stiefvader, kan er volledigheidshalve nog op worden gewezen dat verzoeker zelf verklaart dat er geen zaken zijn die hij niet heeft verteld aan zijn ouders zodat een verwijzing naar de beslissing van zijn moeder geheel terecht is;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen, zoals wordt toegelicht;

(vi) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(vii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(viii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging, verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat het CGVS het niet geloofwaardig acht dat hij uit angst niet naar school ging, maar wel naar de winkel en hij onderlijnt dat deze winkel *nota bene* tegenover zijn huis was gelegen, dient te worden vastgesteld dat de vaststelling dat verzoeker zich, na de beweerde bedreiging vanwege de bende MS-13, dagelijks tot zelfs twee maal per dag zou blootstellen aan het risico om gevat te worden door de bendeleden door naar de winkel te gaan, terwijl hij zelf toegeeft dat zijn ouders deze boodschappen ook na hun werk zouden kunnen doen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 10), wel degelijk onverzoenbaar is met de door hem geschetste vrees voor vervolging. Bovendien zijn de opeenvolgende verklaringen van verzoekers moeder over de ligging van deze winkel onderling tegenstrijdig – zij verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon de straat zelfs niet op moest om naar de winkel te gaan, doch ontkent dit op het CGVS en verklaart daar dat de winkel op vier à zeven minuten van hun huis gelegen was, maar niet in dezelfde straat (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1, 'kopie NPO's moeder') – én staan zij haaks op verzoekers bewering dat de winkel aan de overzijde van hun woning was gelegen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Verzoeker voert in het verzoekschrift overigens geen enkel concreet verweer tegen de vaststelling dat zijn verklaringen over het feit of zijn ouders al dan niet op de hoogte waren van zijn uitstappen naar de winkel, tegenstrijdig zijn met deze van zijn stiefvader. Met de commissaris-generaal kan dan ook worden besloten dat verzoekers verklaringen over zijn gedrag na 14 juni 2019 – het ogenblik waarop hij werd benaderd door twee bendeleden van de MS13 toen hij zijn school verliet – niet aannemelijk zijn en afbreuk doen aan de door hem geschetste vrees voor vervolging.

In het verzoekschrift hekelt verzoeker dat de overweging dat hij geen problemen heeft gekend toen hij bij zijn grootouders verbleef, niet correct is nu hij na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft vernomen dat de bendeleden naar het huis van zijn grootouders zijn gekomen op zoek naar hem en hij dus duidelijk in het oog werd gehouden en nergens in El Salvador veilig kan verblijven. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich te dezen beperkt tot blote *post factum* verklaringen die hij op geen enkele objectieve wijze staaft en die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar waarmee hij de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing niet kan verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden hem in de periode tussen 11 augustus 2019 en 25 september 2019 in het vizier zouden hebben gehad bij zijn grootouders, doch verzoeker hierover pas zou zijn ingelicht na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 22 oktober 2021. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en deze zo spoedig mogelijk zou overmaken aan de bevoegde asielinstanties aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij hiervan niet eerder op de hoogte was, ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn vluchtrelaas beoordelen en kan de Raad, gelet op voormelde vaststellingen, niet overtuigen.

2.3.3.5. Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat er geen analyse is gemaakt van het feit dat hij als jongere, die woont en naar school gaat in een kolonie die onder invloed staat van bendeleden, onder de notie "*behoren tot een bepaalde sociale groep*" valt, met name dat hij als jongere geïsoleerd wordt door bendeleden die jongeren proberen te rekruteren om zich bij hen aan te sluiten. Hij verwijst hiertoe naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016. Er dient in dit verband op gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the particular circumstances of the case [...]*"). Gelet op het voorgaande en rekening

houdend met de motieven van de bestreden beslissing die verzoeker geenszins weerlegt, slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Het betoog in het verzoekschrift dat zijn weigering om voor de bendeleden als drugskoerier of postvatter op te treden, kan beschouwd worden als het weigeren van een verzoek van de bendeleden, hetgeen valt onder de richtlijnen de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, kan – gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met de bende MS-13 – derhalve evenmin dienstig worden aangevoerd.

2.3.3.6. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat hij een verhoogd risico loopt op vervolging in El Salvador als terugkeerder uit het buitenland en hiertoe verwijst naar UNHCR "*Eligibility Guidelines*" en de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het in het verzoekschrift aangehaalde Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geviseerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende met de bende MS-13. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker

nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerder beweerde problemen met de bende MS-13 en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker meent dat hij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘terugkeerders’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het *arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeker doet gelden dat hij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders’, hij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu hij voor zijn vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in zijn geval zou bestaan in geval van terugkeer.

2.3.3.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het uitgebreide betoog in het verzoekschrift dat er wel degelijk een link is met het Vluchtelingenverdrag en criminele bendes bij uitstek één van de niet-statelijke actoren uitmaken zoals omschreven in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”*, de verwijzing naar de verklaring van T. Boerman in *“Nansen. Note 2021/2”* over de analyse van bendegevoel als louter crimineel van aard en dat de daden van bendes wel degelijk politiek geïnspireerd zijn en op een politieke agenda berusten, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Voor zover verzoeker nog wijst op het gebrek aan beschermingsmogelijkheden door de overheid, wijst de Raad erop dat vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen heeft gekend/kent met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, dat het land in een geweldspiraal is beland waarbij verschillende gewapende groeperingen strijden om politieke macht en controle, dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in El Salvador en het citeren uit de COI Focus “*El Salvador. Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde landeninformatie is immers dezelfde als deze waarop het CGVS zich heeft gestoeld voor zijn analyse.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Spaans machtig is en van zijn vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET